

Asociace
pro mezinárodní
otázky
Association
for International
Affairs

Policy Paper 7/2014

Ukrajina po volbách: Výzvy, příležitosti a český příspěvek

—
Listopad 2014

Ukrajina po volbách: Výzvy, příležitosti a český příspěvek

—
Michal Lebduška

Listopad 2014

Po únorové revoluci a ruském nátlaku, jenž vyústil v anexi Krymu a ozbrojený konflikt v Donbasu, čelí Ukrajina největším výzvám od získání nezávislosti v roce 1991. I přes komplikovanou bezpečnostní situaci je však ve společnosti, ale i mezi ukrajinskými politiky, konsenzus provést zásadní vnitřní změny. Změnit Ukrajinu ve fungující a prosperující stát je úkolem, před kterým země stojí, a právě proto je vůle k transformaci naprosto klíčovým prvkem, bez kterého nemůže být žádný podobný proces úspěšný. Právě transformace Ukrajiny a nikoliv konflikt v Donbasu je tím, co může rozhodnout o její budoucnosti. Bez Krymu, ale i části Donbasu, je Ukrajina jako celek schopná bez větších potíží přežít, ale bez provedení hlubokých strukturálních reforem nejenže zůstane v současné neuspokojivé situaci, ve které se nachází po celou dobu od vyhlášení nezávislosti na začátku 90. let 20. století, ale může být dále velmi snadno destabilizována agresivní politikou Ruska.¹

V této oblasti je velký prostor pro Evropskou unii (EU). Může Ukrajinu motivovat k zavádění nezbytných reforem, které jsou také mimo jiné součástí asociačního procesu mezi Ukrajinou a EU, jehož milníkem bylo letošní podepsání Asociační dohody. Samotná transformace je důležitá hned z několika důvodů. Protestní hnutí, které začalo v listopadu 2013 a vyvrcholilo svržením Viktora Janukovyče, bylo v jádru motivováno právě špatnou ekonomickou situací a nízkou životní úrovní na Ukrajině. Evropská unie je v tomto kontextu chápána mnoha Ukrajinci jako šance na zlepšení poměrů v zemi. Pro EU je pochopitelné také důležité, aby měla na svých hranicích pokud možno prosperující a stabilní zemi. V neposlední řadě pak může být ekonomicky silná a demokratická Ukrajina vzorem pro další postsovětské republiky, především Rusko a Bělorusko, a pro jejich případnou budoucí demokratizaci.

Výsledek parlamentních voleb a reformní plány politických stran

Parlamentní volby na Ukrajině skončily velkým úspěchem proevropských reformně orientovaných stran. Pět ze šesti politických subjektů, které překročily pětiprocentní volební klauzuli, jednoznačně podporuje perspektivu evropské integrace Ukrajiny. Takto jasný výsledek byl sice částečně umožněn tím, že se nehlasovalo na Krymu a v části Donbasu, ale i přesto je zřejmé, že by proevropské strany i v případě hlasování v celé zemi uspěly.²

¹ V této souvislosti se nedávno vyjádřil i americký velvyslanec na Ukrajině Geoffrey Pyatt, který v rozhovoru pro zpravodajský server Ukrajinska Pravda prohlásil, že „korupce je větším nebezpečím pro budoucnost Ukrajiny než ruské tanky“, viz <http://www.pravda.com.ua/articles/2014/10/31/7042803>.

Podobně se o nezbytnosti reforem na Ukrajině a jejich šancích na úspěch vyjádřil např. i bývalý ministr financí SR Ivan Mikloš, viz <http://www.eurointegration.com.ua/experts/2014/09/22/7026199>.

² Celkově získaly proevropské strany téměř 70 % hlasů, zatímco Opoziční blok tvořený z větší části bývalými členy Strany regionů získal necelých 10 % hlasů. Ve všech třech jihoukrajinských oblastech (Oděská, Mykolajivská a Chersonská) zvítězil Blok Petra Porošenka. Na východě Ukrajiny sice ve

Jádrem nové vládní koalice budou s největší pravděpodobností tři nejsilnější strany v novém parlamentu, tedy Lidová fronta premiéra Arsenije Jaceňuka, prezidentský Blok Petra Porošenka a strana Svěpomoc, kterou založil primátor Lvova Andrij Sadovyj. Kromě nich přizval budoucí premiér Jaceňuk³ k jednání o nové vládě i dvě menší strany, Radikální stranu Oleha Ljaška a stranu Bat'kivščina (Otčina) Julie Tymošenkové.⁴ I přes množství nových tváří se do parlamentu dostalo i 187 poslanců, kteří byli zvoleni i v minulém funkčním období, přičemž 64 z nich hlasovalo pro „diktátorské zákony“ z 16. ledna 2014, které kriminalizovaly ukrajinské protestní hnutí. To však vzhledem k celkovému výsledku nebrání tomu, aby mohla být na Ukrajině vytvořena silná proevropsky orientovaná vláda, která bude mít podporu většiny parlamentu. To je extrémně důležité nejen v situaci probíhajícího ozbrojeného konfliktu v Donbasu, ale i kvůli plánovaným reformám, které bude možné za takovéto situace prosadit.

Všechny tři nejsilnější strany totiž podporují komplexní reformy, jejichž cílem je transformace Ukrajiny a v dlouhodobém horizontu i započetí procesu evropské integrace. Již dříve v průběhu září představil prezident Porošenko svůj vlastní reformní plán, který nazval „Strategie 2020“. Jeho součástí je okolo šedesáti reforem v oblastech, jako je soudnictví, boj s korupcí, decentralizace, daňový systém, deregulace hospodářství nebo obrana. Podle ukrajinského prezidenta je cílem reforem zvýšit standardy na Ukrajině natolik, aby bylo možné podat v roce 2020 oficiální žádost o vstup do Evropské unie. Součástí plánu je i množství ukazatelů, jichž má Ukrajina do roku 2020 dosáhnout.⁵ Od té doby však nepadlo ani slovo o konkrétních krocích, kterými by prezident chtěl svých cílů dosáhnout. Mnohé z vytyčených cílů jako je zdvojnásobení ukrajinského HDP do roku 2020 nebo zvýšení rozpočtu na obranu na úroveň 5 % HDP jsou navíc již na první pohled nerealistické. Kromě toho Porošenkův plán obsahuje i spíše úsměvné ukazatele jako je počet získaných medailí na olympijských hrách v roce 2020 nebo počet vytvořených celovečerních filmů. I proto působí Strategie 2020 poněkud rozpačitým dojmem a přinejmenším momentálně nelze říci, co od ní lze ve výsledku očekávat.

Podobný problém s velmi vágním a heslovitým programem má i strana Arsenije Jaceňuka, Lidová fronta, jejímž hlavním cílem je vytvořit „evropskou Ukrajinu“. Mimo patriotických

---

všech oblastech (Charkovská, Dnipropetrovská, Záporožská, Doněcká a Luhanská) vyhrál Opoziční blok, ale i zde překonal Blok Petra Porošenka a Lidová Fronta premiéra Jaceňuka pětiprocentní hranici. Kromě Doněcké oblasti ve všech částech země tuto hranici překonaly i strany Svěpomoc a Radikální strana Oleha Ljaška, přičemž v Záporožské a Dnipropetrovské oblasti získaly v součtu větší počet hlasů proevropsky orientované strany. Oficiální výsledky voleb jsou dostupné na serveru ukrajinské Centrální volební komise: <http://cvk.gov.ua/pls/vnd2014/wp001e.html>.

³ Nový premiér sice ještě nebyl jmenován, ale je téměř jisté, že jím znovu bude Arsenij Jaceňuk. Jeho strana Lidová fronta vyhrála volby a prezident Porošenko již vyzval k podpoře jeho kandidatury na post předsedy vlády, viz <http://www.radiosvoboda.org/content/article/26667937.html>.

⁴ Viz http://zaxid.net/news/showNews.do?koalitsiya_umovi_yatsenyuka&objectId=1328127.

⁵ Pro text shrnující oficiální představení reformního plánu včetně všech ukazatelů, kterých má Ukrajina dosáhnout, viz <http://www.president.gov.ua/news/31289.html>.

hesel se program Lidové fronty odvolává na zavedení evropských standardů, k čemuž má sloužit implementace Asociační dohody s EU. V této souvislosti zmiňuje podobné oblasti jako Porošenkova Strategie 2020, tedy boj s korupcí, decentralizaci, změnu politického systému, soudnictví nebo reformu armády. Tak jako v případě Strategie 2020 se však jedná jen o velmi vágní program plný hesel bez konkrétních návrhů, jak reformy implementovat. Na rozdíl od ní ale neobsahuje žádné konkrétní cíle vyjádřené čísly, kterých by měla Ukrajina dosáhnout.⁶

Strana Svěpomoc Andrije Sadového má ještě stručnější, nicméně v některých bodech o něco konkrétnější program, než Lidová fronta. Mimo stejných slibů, které proklamuje, Petro Porošenko i Lidová fronta, jako je boj s korupcí,⁷ decentralizace⁸ nebo posílení nezávislosti soudnictví, slibuje Svěpomoc mimo jiné i přijetí zákona o prezidentovi, zrušení poslanecké imunity či provedení lustrací. Podobně jako první dvě strany i Svěpomoc podporuje integraci Ukrajiny do euroatlantických struktur.⁹ Zásadním rozdílem je nicméně skutečnost, že strana podepsala memorandum o spolupráci s nevládní organizací Reanimační balík reformem (Реанімаційний пакет реформ/Reanimation Package of Reforms),¹⁰ která má oproti politickým stranám vcelku jasnou představu o konkrétních reformách a zákonech, jež je potřeba schválit nebo změnit, přičemž některé své projekty prosadila již v minulém parlamentu.¹¹

Je tedy zřejmé, že na obecném směřování Ukrajiny se politické strany shodují, ale vzhledem k vágnosti a nekonkrétnosti jejich programů zůstává otázkou, v jaké podobě chtějí konkrétní reformy zavádět. V tomto směru je třeba podpořit ukrajinské nevládní organizace, které mají zcela zjevně mnohdy jasnější představy než politické strany. Již zmíněný Reanimační balík reformem vytvořil „Cestovní mapu“ reformem pro nový parlament, ve které jsou konkrétně popsány potřebné změny¹² v oblastech jako je ústavní pořádek, protikorupční legislativa, decentralizace, soudnictví, vnitro, státní správa, volební legislativa, kontrola médií, hospodářství, implementace zóny volného obchodu s Evropskou unií, bankovní sektor, daně, energetika nebo obrana. Změny jsou nezbytné v mnoha odvětvích a vzhledem k tomu, že

⁶ Pro celý program Lidové fronty viz <http://nfront.org.ua/bazovi-dokumenty/programa>.

⁷ Ukrajina patří dlouhodobě k nejzkorumpovanějším státům na světě. V žebříčku vnímání korupce, který každoročně sestavuje Transparency International, se Ukrajina pravidelně umísťuje za většinou postsovětských republik včetně Ruska, viz <http://www.transparency.org/cpi2013/results>.

⁸ Na Ukrajině dodnes fungují některé relikty z dob Sovětského svazu, kvůli kterým je silně centralizovaným státem. Například o obsazení funkcí předsedů regionálních výkonných orgánů až na úroveň okresů se de facto rozhoduje v Kyjevě.

⁹ Pro oficiální program strany viz <http://samopomich.ua/program>. Deklarace o vzniku kandidátní listiny, ve které je zmínka o evropské integraci Ukrajiny, je dostupná zde:

<http://samopomich.ua/deklaratsiya-pro-stvorennya-vyborchoho-spysku-ob-jednannya-samopomich>.

¹⁰ Viz <http://samopomich.ua/samopomich-pidpysala-memorandum-pro-spivpratsyu-z-reanimatsijnym-paketom-reform>.

¹¹ Viz http://platforma-reform.org/?page_id=33.

¹² Pro kompletní reformní plán viz <http://bit.ly/1s2u2hf>.

tato organizace spolupracuje s jednou ze stran, jež bude s největší pravděpodobností součástí nové koalice, je pravděpodobné, že se přinejmenším část tohoto programu podaří prosadit. Jedním z důležitých předpokladů prosazení reformy bude i schopnost spolupráce mezi premiérem a prezidentem, která se však momentálně zdá být funkční. Kromě vůle ke změnám je ale pochopitelně zcela nezbytné a do budoucna velmi složité nalézt nové lidské zdroje, které by ve státní správě zaplnily mezeru po starých funkcionářích, jež jsou přímo napojeni na korupční schémata. To může být ve výsledku vůbec nejsložitějším úkolem. Právě v oblasti implementace reformy se ale nicméně otevírá široký prostor pro Evropskou unii, její konkrétní členské státy nebo další instituce, jako je například Benátská komise Rady Evropy, které mohou Ukrajině v reformním úsilí pomáhat.

Možnosti pomoci ze strany Evropské unie

Vzhledem k tomu, že zdaleka nejúčinnějším nástrojem, který má Evropská unie k dispozici, je její „soft power“, je nezbytné, aby byla v případě Ukrajiny naplno využita. Proto by měly být zhodnoceny ukrajinské reformní plány a případně nabídnuta odborná pomoc při jejich formulaci a zavádění. V první fázi je naprosto klíčové plně implementovat Asociační dohodu včetně zóny volného obchodu, která sama o sobě předpokládá přejímání některých unijních standardů. Kromě toho musí být Evropská unie připravena na skutečnost, že Ukrajina dříve či později zažádá o členství a plně využít potenciálu rozšiřovacího procesu, který byl již dříve úspěšně aplikován ve střední Evropě, některých částech Balkánu, ale parciálně i v Turecku.

To platí obzvláště v situaci, kdy i Evropský parlament ve své rezoluci jednoznačně uznal, že Ukrajina má jakožto evropská země právo podat kdykoliv žádost o členství.¹³ V tomto ohledu ale pochopitelně musí být formulována jasná kritéria, jejichž nejen formální, ale i faktické splnění musí být předpokladem jakéhokoli dalšího posunu. Členské státy Evropské unie by v tomto ohledu neměly zbytečně z politických důvodů bránit snahám Ukrajiny¹⁴ a naopak ji při splnění všech podmínek podpořit. Přidružování se nesmí stát dvousečnou zbraní, kdy v případě příliš dlouhého procesu opadá motivace ke změnám. V této oblasti je možné i v krátkodobé perspektivě prosadit některé motivační a symbolické prvky, které Evropskou unii fakticky nebudou nic stát, jako je získání formálního statusu potenciálního kandidáta na členství, který má dnes Kosovo a Bosna a Hercegovina.

Kromě Asociační dohody a její urychlené ratifikace by měla být v krátkodobé perspektivě vyřešena i otázka bezvízového styku pro občany Ukrajiny, o kterém se dlouhodobě

¹³ Viz <http://www.unian.info/politics/909087-ukraine-can-submit-application-on-membership-in-eu-resolution.html>.

¹⁴ Tak jako je tomu například v případě Makedonie, které Řecko kvůli bilaterálnímu sporu dlouhodobě brání v zahájení přístupových jednání.

vyjednává. Vzhledem k charakteru Ukrajiny a mnohdy nestandardnímu fungování politických stran a státní správy je nutné podpořit na odborné úrovni i vlivné ukrajinské nevládní organizace, které jsou schopné ovlivňovat dění v zemi. Kromě již zmíněné reformní iniciativy lze zmínit například organizaci Česno,¹⁵ která dlouhodobě monitoruje práci ukrajinského parlamentu a jednotlivých poslanců, přičemž důkladně sleduje fenomény jako je takzvané „knopkodavstvo“¹⁶.

Tato oblast je pochopitelně také otevřena i evropským a českým nevládním organizacím, které mohou s ukrajinskými úzce spolupracovat, předávat jim vlastní zkušenosti a navazovat na předchozí spolupráci. V případě České republiky se jedná zejména o projekty financované z prostředků zahraniční rozvojové spolupráce. Specifickým nástrojem pro přenos zkušeností je Program transformační spolupráce Ministerstva zahraničních věcí ČR, který je předmětem inspirace i pro další evropské státy. Pro Českou republiku mohou být ve spolupráci se státy Visegrádské skupiny zajímavé i různé projekty na regionální úrovni, které mohou být financovány Mezinárodním visegrádským fondem v rámci programu Visegrad 4 Eastern Partnership. Do budoucna bude dále nezbytné investovat velké částky do stavby nebo obnovy regionální infrastruktury, kde se může uplatnit i český byznys. V tomto směru může ČR například využít úzké vazby na Zakarpatskou oblast a věnovat se intenzivněji spolupráci s ní.

Pomoc s transformací Ukrajiny je jednoznačně největší výzvou, před kterou v souvislosti s touto zemí Evropská unie stojí. Kromě toho je ale možné Ukrajinu podpořit i v jiných oblastech, a to i v kratším horizontu. Mimo vnitřní transformaci je nezbytně nutné přeorientovat ukrajinské hospodářství z vazby na Rusko směrem k Evropské unii. V roce 2013 sice byla Evropa jako celek větším obchodním partnerem než Rusko, se kterým ale Ukrajina na úrovni jednotlivých států obchodovala jednoznačně nejvíce.¹⁷ V současné situaci je však Rusko i kvůli opakovaným zákazům dovozu ukrajinského zboží velmi problematickým obchodním partnerem a zbavit se této závislosti je v jednoznačném ukrajinském zájmu. Kvůli prosté geografické poloze Ukrajiny sice nebude tento efekt nikdy stoprocentní, ale přinejmenším částečně může být postupně překonán. V tom by Ukrajině mělo pomoci zavedení zóny volného obchodu, kterou předpokládá podepsaná Asociační dohoda, jejíž plná implementace a úspěšné ztransparentnění ukrajinského hospodářství včetně snížení úrovně korupce by mohla otevřít cestu pro zvýšené evropské investice na Ukrajině. Právě ty by měla Evropská unie podporovat na úkor investic v Rusku.

¹⁵ Viz <http://chesno.org/en>.

¹⁶ Na Ukrajině velmi rozšířená praktika, kdy jeden poslanec hlasuje za jednoho nebo více svých kolegů.

¹⁷ Necelá čtvrtina veškerého zahraničního obchodu byla v roce 2013 realizována s Ruskem, viz http://ukrstat.org/en/operativ/operativ2013/zd/ztt/zt_e/ztt1213_e.htm.

Nezbytnost konsenzu v EU a nebezpečí přejímání ruské rétoriky

V probíhajícímu konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem by se členské státy Evropské unie měly jednoznačně postavit za Ukrajinu a podpořit ji proti jakémukoliv vydírání ze strany Ruska včetně využívání dodávek surovin jakožto strategické zbraně. I přes oficiálně vyhlášené, ale nedodržované, příměří by představitelé EU neměli podlehnout dojmu, že se situace uklidňuje, neboť konflikt v Donbasu je stále tragickou realitou a může kdykoliv dále eskalovat. V momentě, kdy neexistuje vůle k dodávkám vojenského materiálu, by měl existovat přinejmenším konsensus na tvrdém postoji vůči Rusku. Jeho součástí jsou i ekonomické sankce, které by neměly být v žádném případě uvolněny do doby, než se reálně přestane v Donbasu válčit a než bude Donbas i s anektovaným Krymem plně reintegrovan zpět do Ukrajiny. V tomto směru je pro Evropskou unii největší výzvou udržet si konzistentní postoj a rychle reagovat na jakékoliv eventuální další vyhrocení konfliktu. Evropská unie musí působit jednotně a nedávat Rusku záminky k tomu, aby byla vnímána jako slabá, což je zadání i pro novou šéfkou evropské diplomacie Federicu Mogheriniovou.

Tento úkol platí i pro vlády jednotlivých členských států, jejichž postoj a rétorika některých politiků mnohdy podkopává snahy Evropské unie o jednotnou zahraniční politiku, což je primární důvod toho, proč je EU často ruským režimem vnímána jako slabá. Konkrétně v českém prostředí se jedná o přebírání ruské propagandistické rétoriky a zpochybňování sankcí vůči Rusku. Příkladem chování, kterému je nezbytné se vyhnout, je označování konfliktu v Donbasu jako „občanské války“ nebo legitimizace samozvaných útvarů v Donbasu účastí na „pozorovatelské misi“ během jejich „voleb“, které se zúčastnil senátor Jaroslav Doubrava.¹⁸ Nejen že podobné výroky a kroky podkopávají snahy Evropské unie, ale zároveň dávají ruské propagandě do rukou další materiál, který ruská státní média často a ráda využívají.¹⁹ Podpořit Ukrajinu v této oblasti je o to snazší, neboť to nevyžaduje žádné skutečné náklady, ale pouhou opatrnost při veřejném vystupování, která ale zcela zjevně mnohým evropským politikům chybí. V tomto ohledu pověst České republiky uvnitř Evropské unie značně trpí kvůli rozporuplným výrokům prezidenta Zemana. Hlava státu navíc zcela ovládá mediální diskurz, do kterého nedostatečně vstupuje ministr zahraničních věcí Lubomír Zaorálek. Přitom z oficiálních prohlášení MZV dostupných na webových stránkách ministerstva nelze nabýt dojmu, že by vláda s prezidentovou interpretací konfliktu souhlasila.

¹⁸ Viz <http://bit.ly/1GnQ6xc>.

¹⁹ V ruských státních médiích byly zveřejněny například výroky prezidenta Zemana o repatriaci volyňských Čechů, kteří se podle něho měli ocitnout v nebezpečí, viz http://rian.com.ua/world_news/20141018/358434935.html.

Závěr

I přes probíhající konflikt v Donbasu je tedy primárně nezbytné soustředit se na vnitřní změny na Ukrajině, ke kterým je v současnosti zřejmě největší vůle od rozpadu Sovětského svazu. Vzhledem k tomu, že Evropská unie nemá příliš mnoho komunitárních zahraničněpolitických nástrojů, je možné prakticky využít především předávání evropského know-how a motivace k reformám. V první fázi se jedná o pomoc s plnou implementací Asociační dohody respektive zóny volného obchodu mezi Ukrajinou a Evropskou unií. V delším horizontu je nicméně třeba počítat s tím, že s velkou pravděpodobností přijde ke slovu nástroj rozšíření.

Pochopitelně by se jednalo o dlouhodobý proces, který je ale pravděpodobně tím jediným, co může Ukrajince dlouhodobě zvenčí motivovat k práci na reformách. Ty mohou ve výsledku vytvořit podmínky k investicím na Ukrajině, které by v důsledku vedly k zlepšení její hospodářské situace. Zdali bude proces transformace úspěšný, pochopitelně záleží na samotných Ukrajincích, kteří se mohou „unavit“ příliš dlouhou perspektivou evropské integrace. Situace je o to komplikovanější, že Ukrajina musí překonat nejen problémy spojené se současným konfliktem s Ruskem, ale i další fenomény, které podobnou transformaci vždy nezbytně provází, jako je nahrazení starých kádrů napojených na korupční schémata ve státní správě novými kompetentními lidmi. Česká republika může svým dílem přispět na celounijní úrovni tím, že podpoří snahy Ukrajiny o transformaci a její představitelé nebudou přebírat ruskou rétoriku. Kromě toho se nabízí i spolupráce na úrovni Visegrádské skupiny, která se může ještě víc angažovat v západních regionech Ukrajiny, jež jsou všem čtyřem státům historicky blízké. V neposlední řadě je také transformující se Ukrajina velkou příležitostí pro české podnikatele, kteří by měli být podporováni v investicích na úkor Ruska.

ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY (AMO)

Asociace pro mezinárodní otázky je nevládní nezisková organizace založená v roce 1997 za účelem výzkumu a vzdělávání v oblasti mezinárodních vztahů. Základním posláním AMO je přispívat k hlubšímu porozumění mezinárodnímu dění. Díky svým aktivitám doma i v zahraničí a dlouholeté historii je AMO vnímána jako čelní nezávislá instituce svého druhu v České republice.

K dosažení svých cílů AMO:

- formuluje a vydává studie a analýzy;
- pořádá mezinárodní konference, expertní semináře, kulaté stoly, veřejné diskuse;
- organizuje vzdělávací projekty;
- prezentuje kritické názory a komentáře k aktuálnímu dění pro domácí a zahraniční média;
- vytváří příznivější podmínky pro růst nové generace expertů;
- podporuje zájem o disciplínu mezinárodních vztahů mezi širokou veřejností;
- spolupracuje s řadou dalších domácích i zahraničních institucí.

VÝZKUMNÉ CENTRUM AMO

Výzkumné centrum Asociace pro mezinárodní otázky je předním českým think-tankem, který není spjat s žádnou politickou stranou ani ideologií. Svou činností podporuje aktivní přístup k zahraniční politice, poskytuje nestrannou analýzu mezinárodního dění a otevírá prostor k fundované diskuzi. Hlavním cílem Výzkumného centra je systematické sledování, analýza a komentování mezinárodního dění se zvláštním zaměřením na zahraniční politiku České republiky.

Výzkumné centrum bylo založeno v říjnu 2003 jako analytický útvar Asociace pro mezinárodní otázky se zaměřením na mezinárodní vztahy a zahraniční, bezpečnostní a obrannou politiku. Jádrem VC AMO je [tým analytiků](#), jejichž prostřednictvím nabízíme odbornou expertízu v hlavních problémech světových regionů a klíčových otázkách současné mezinárodní politiky. Výzkumné centrum zpracovává [vlastní odborné studie](#), analytici poskytují [komentáře](#) k aktuálnímu dění prostřednictvím médií. Dedikovanou platformou pro hodnocení mezinárodní politiky je [blog AMO](#).

www.amo.cz

